

Rudolf Lukeš 1897-1997

Je nás mnoho, v nichž toto jméno a jubileum vyvolá vzpomínky. Kdybychom se měli všichni sejt u pomyslného kulatého stolu, hovor by dlouho nekončil.

Ti nejstarší, kteří ještě viděli Rudolfa Lukeše pracovat u vlastního laboratorního stolu, i ti mladší, kteří s ním u svého stolu v laboratoři diskutovali svoji práci a poslouchali nevysychající pramen jeho znalostí všeho druhu, ti všichni by mluvili o jeho hravé experimentální virtuozitě, překvapivých řešeních problémů a důkladnosti v dokládání výsledků. Asi by také někteří i trpce vzpomněli, jak Lukešův pocit, že práce není ještě hotová, oddaloval tolik očekávanou první publikaci.

Několik dalších generací by jistě připomnělo Lukešovy brilantní, pokusy doprovázené, přednášky. Teoretici a historici by jistě diskutovali jeho vědeckou dráhu a význam pro naši organickou chemii.

Nakonec by se proud debaty jistě stočil na Lukešova známá úsloví a na historicky vyprávěné jím samým i tradované o něm.

Mnohé z této fiktivní konference vzpomínek bylo jistě již publikováno. Že ne zdaleka všechno, o tom svědčí příspěvky v rubrice osobních zpráv tohoto čísla (str. 305).

Jiří Gut